

Dobrovolný rozvod vysloven usnesením ze dne 4. června 1925, na to podala A. P. dne 9. června 1926 pod Nc IV 109/26 návrh na rozlukou podle § 15 zák. rozl. Tato žádost však byla usnesením ze dne 18. srpna 1926 zamítnuta a žadatelka odkázána na žalobu z důvodu, že odpůrce nesouhlasí, načež ona podala žalobu o rozlukou dne 5. září 1926, o níž jednáno dne 7. ledna 1927, kde žalovaný výslovně prohlásil, že s rozlukou rozvedeného manželství souhlasí a připojuje se k návrhu odpůrkyně pod Nc IV 109/26 podanému, načež ona vzala žalobu bezpodmínečně zpět.

Jest to tedy jednání zákonu neodpovídající, když nyní obnovené žádosti její souhlas odpírá. Na tento odpor nelze zřetele bráti, protože souhlas platně už před tím podané žádosti udělen, čímž hořejšímu přísnému stanovisku vyhověno. Výslovně byl udělen souhlas se žádostí Nc IV 109/26 a byla navrhovatelka tedy oprávněna, tuto žádost nyní dále na základě daného souhlasu postihovati, čemuž nevádí, že to činí formou žádosti nové.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 16. srpna 1927 č. j. R I 719/27-1. A. H—k.

Trestní nález, kterým bylo vysloveno, že podle § 104 tr. zák. a § 9 zákona z 3. července 1924 č. 178 Sb. zák. a nař. prohlašuje se dar za propadlý ve prospěch státu, jest exekučním titulem podle § 1 č. 9. ex. ř.

Česká finanč. prokuratura jménem čsl. státu jako strany vymáhající žádala podle trestního rozsudku kr. s. v L. z 22. prosince 1925 Tk 1781/25, podle něhož povinná strana má zaplatiti vymáhající straně částku 510.517 Kč rukou společnou a nerozdílnou jako dar prohlášený za propadlý ve prospěch státu, za povolení mobilární exekuce proti třem povinným A., B., C. kterou okr. s. v L. povolil.

Z povinných stěžoval si B. do tohoto povolení a uvedl ve své stížnosti, že v zmíněném rozsudku nebylo vysloveno, že B. má solidárně s druhými odsouzenými zaplatiti státu 510.517 Kč pod exekucí, nýbrž bylo jedině vysloveno, že dar 510.517 Kč prohlašuje se za propadlý ve prospěch státu. Podle takovéhoho nálezu nemůže však býti povolena exekuce ani podle č. 8 ani podle č. 9. v § 1 ex. ř. Takovýto nález má toliko význam zjištění, neobsahuje však povinnosti k plnění. Dále nejsou tu v nálezu takovém náležitosti § 7 ex. ř.

Rekursní s. stížnosti vyhověl a návrh vymáhající strany za

povolení mobilární exekuce k dobytí vykonatelné pohledávky 510.517 Kč zamítl a to z těchto důvodů:

Exekuční tituly ve smyslu exekučního řádu jsou v § 1 ex. ř. vypočteny taxativně.

Podle § 1 č. 8. jsou exekučními tituly právoplatné nálezy trestních soudů, které byly vydány o nákladech trestního řízení nebo o soukromoprávních nárocích, nebo kterými zřízená jistota byla prohlášena za propadlou.

Pod tento bod nelze subsumovati trestní nález o tom, že propadá poskytnutý dar, právě jako tak nelze učiniti pod ustanovení § 1 č. 9, podle kterého jako exekuční titul platí právoplatná usnesení a rozhodnutí soudů civilních nebo trestních, kterými se ukládají stranám nebo jich zástupcům peněžité tresty nebo peněžité pokuty (sr. anal. § 27 zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. — § 57 zák. z 26. prosince 1895 č. 197 ř. z. — § 103 zák. z 11. ledna 1897 č. 30 ř. z.). Citovaný rozsudek trestní netvoří tudíž žádného exekučního titulu pro nárok na peněžitý dar, jímž byl prohlášený za propadlý.

Povolení exekuce podle uvedeného rozsudku trestního jest na závadu i ustanovení § 7 ex. ř., podle něhož exekuce smí jen tehdy býti povolena, lze-li z exekučního titulu seznati mimo osobu toho, kdo jest oprávněn a kdo jest zavázán, také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí (sr. § 54 odst. 3. ex. ř.). To vše tu není při nároku v uvedeném rozsudku trestním. Tento výrok má pouze význam zjištění, totiž zjištění, že poskytnutý dar prohlašuje se propadlým, neobsahuje žádných udání o povinnosti k plnění a nevyjadřuje se zejména, že by i jiné jmění odsouzeného ručilo za propadlý dar a mohlo by býti v exekuci vzato. Trestní rozsudek (nález), vztahující se na propadnutí daru nehodí se tudíž k tomu, aby exekucí byl prosazen nárok, tvrzený vymáhající stranou, tento nárok by musil spíše býti zažalován a rozsudkem zjištěn. Pro nedostatek exekučního titulu nebylo tudíž navrhovanou exekucí povoliti.

Na dovolací stížnost vymáhající strany nejv. soud obnovil usnesení prvního soudu.

Dů v o d y: Trestním nálezem, podle něhož za exekuci bylo žádáno, bylo vysloveno, že jeden ze tří obžalovaných ve své hodnosti při obstarávání úředních prací přijetím daru přes 50.000 Kč dal se svěsti ke stranictví a že druzí dva obžalovaní, mezi nimi i povinný B., byli mu podle § 5 tr. z. nápomocni při spáchání zločinu podle § 104 tr. z. Obžalovaní byli odsouzeni

k trestu na svobodě, a k náhradě nákladů na řízení trestní, bylo pak dále vysloveno, že dar 510.517 Kč prohlašuje se za propadlý ve prospěch státu.

Tím bylo vysloveno, že státu má se dostat částky 510.517 Kč a to ze jmění osob, jež byly nálezem tím odsouzeny, t. j. jež jsou v něm jmenovány jako odsouzené pro zločin § 104 tr. z., neboť prohlášením daru za propadlý ve prospěch státu vyslovuje nález, že dar přešel do jmění odsouzených jako majetkový prospěch a že prospěch ten má být vydán státu.

Bylo-li nálezem trestního soudu pro přijetí téhož daru odsouzeno několik osob a dar ten byl prohlášen za propadlý ve prospěch státu, jsou všechny tyto osoby povinny vydati majetkový prospěch, v němž dar spočíval, nedílně, neboť nález může znít jen na prohlášení daru za propadlý, nemůže však stanovit, jakou částkou má každý z odsouzených přispěti k vydání majetkového prospěchu státu. Tomuto má se dostat celého tohoto prospěchu, účel ten může být dosažen jen nedílnou povinností všech odsouzených k vydání prospěchu toho. Nelze činiti rozdíl ani tehdy, byli-li někteří odsouzení uznáni vinnými přímo zločinem podle § 104 tr. z., jiní pak spoluvinní na tomto zločinu podle § 5 tr. z.

Ježto § 9 zákona č. 178/24 má na mysli majetkový prospěch a ne určitou věc nebo peníz, nelze prohlášení daru za propadlý vztahovati na peníz skutečně vyplacený odsouzeným, nýbrž může vydání majetkového prospěchu vymáháno býti ze všeho jmění odsouzených, pokud není ovšem vyloučeno z exekuce podle předpisů exekučního řádu.

Ustanovení zvláštní platební lhůty v trestním nálezu není třeba, ježto zákon toho nepředpisuje, jde ostatně o právoplatný nález trestního soudu. V nálezu označeny jsou přesně jak osoby zavázané k vydání majetkového prospěchu, t. j. osoby odsouzené pro zločin § 104 tr. z. a pro spoluvinu na něm, tak i stát jako strana oprávněná k přijetí částky v nálezu vytčené číselně, odpovídá proto nález ten úplně náležitostí § 7 ex. ř.

Ve věci jde o exekuční titul podle § 1 č. 9. ex. ř. § 104 tr. zák. ukládal v dřívějším svém znění úředníkovi, jenž byl odsouzen pro přijetí daru, mimo trest žaláře též povinnost odevzdati obdrženy dar nebo hodnotu jeho ústavu chudých. Předpis tento byl nahrazen předpisem § 9 zákona č. 178/24, podle něhož má vysloviti soud v případě odsouzení, že poskytnutý prospěch majetkový propadne ve prospěch státu, čímž je řečeno, že prospěch ten připadá státu a že musí mu být vydán. Účelem zá-

kona bylo především, by odsouzeného stihl trest na svobodě v plné přísnosti, totiž bez náhrady spočívající v tom, že by mu byl ponechán dar anebo aspoň jeho hodnota. Odsouzený má proto vytrpěti trest na svobodě, vedle toho musí však vydati nebo nahraditi státu, co mu bylo poskytnuto způsobem pro něho trestným. Tak musil učiniti i tehdy, kdyby se byl majetkového prospěchu jemu poskytnutého zbavil i před odsouzením jakým-koli způsobem. V každém případě jest vydání majetkového prospěchu k rukám státu pro odsouzeného stejně trestem jako trest na svobodě, jde tudíž o peněžitý trest podle § 1 č. 9 ex. ř. veřejnoprávní povaha závazku toho vylučuje vůbec, by stát podal na základě trestního nálezu žalobu na civilní soud o plnění majetkového prospěchu, na který nález ten zní, a aby poměr mezi státem a odsouzeným byl posouzen podle předpisu občanského zákona.

Z toho vyplývá dále, že by účel § 9 zákona č. 178/24 byl zmařen, kdyby nálezu trestního soudu, vyslovujícímu, že majetkový prospěch propadá ve prospěch státu, byla odepřena vlastnost exekučního titulu.

Ovšem nejde tu vzhledem k zvláštní povaze tohoto peněžitého trestu, spočívajícího na zákonném předpise z nejnovější doby, o peněžitou pokutu, při jejímž vymáhání bylo by použití předpisů nařízení min. sprav. ze dne 11. února 1855 č. 30 ř. z. Záleželo na státu, by se domáhal vydání majetkového prospěchu, jenž byl prohlášen za propadlý a byla proto správně volena forma exekučního návrhu, opřeného o nález trestního soudu jako titul exekuční. Stát má na základě tohoto titulu postavení vymáhajícího věřitele proti všem osobám, jež v nálezu jsou vyčteny jako odsouzené a to bez omezení na jmění, z něhož vymáhá se úhrada.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 12. září 1927
č. j. R I 800/27-1. Dr. Sch.

Úřad, který vymohl pro svého zaměstnance zajištění bytu politickou správou, získal zároveň jako státní orgán k zajištění bytu titul exekuční i pro čsl. stát, jenž jest tudíž oprávněn byt exekučně vymáhati i když také bytový nástupce může samostatně vymáhati tento nárok.

K návrhu dopravního úřadu byl ve smyslu § 13 zákona z 11. července 1922 sb. 225 ve znění zákonů z 26. dubna 1923 sb. 87 a 19. prosince 1924 č. 294 okresní správou politickou za-